

małosće jara dobraj. Hdyž bě Hanka hišće we kolebcy lěhała, bě Wjacław husto k Hanušecom přiběžał a husto bě cyłu hodžinu a dlěje Hanku kolebał, zawěsće wulki wopor hólcej, kiž hewak žaneje minuty změrom sedžeć njemóžeše. Hdyž běše Hanka potom wjetša, njesmědžeše jej žane wjesne džěčo ničo činić. Wjacław wšudžom kruće za nju wustupowaše a šěsćlětny hólčk bě tak sylny a zmužity, zo so same starše jeho bojachu.

Najradšo khodžeše Wjacław z Hanušec džěsćomaj na hórku, hdžež rozpadany hród steješe. Tu bě hišće wulke šěroke wokno cyle dobre zdžeržane wostało a tu Wjacław z nimaj rady sydaše; mějachu tudy krasny wuhlad. Wšě lěsy, pola a łuki w cyłej wokolnje móžachu tu přewidžeć. Sprewju widžachu tu dołhi puć mjez kečkami, skałami a łukami so wić. To so Wjacławej přejara lubješe a husto tu cyłu hodžinu sedžeše, bjez toho, zo by so jemu wostudžilo, a by drje tam hišće dlěje sydał, njeby-li so Hanušec Jurkej tak khětře wostudžilo.

Zo Wjacław tak khětře serbski powědać poča, to drje so samo rozymi, dokelž džěn bě hišće jara mały k Radžinecom přišoł, a hišće do cyła njebě wjele powědać mohł a dokelž pola Radžinec nichtó hinak z nim njepowědaše hač serbski. Zo wón tež čěsku řeč njezaby, za to staraše so, kaž smy hižo spomnili, Měrtušec wojak. Hdyž bě Wjacław hišće